

หัวข้อทั่วไป:
เข้าสู่การสู้รบที่ดีเลิศ, วิวางจนถึงสุดปลายทาง,
รักษาหลักความเชื่อแน่นไว้, และรักในการมาปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อจะได้รับบำเหน็จของพระคริสต์เป็นมงกุฎแห่งความชอบธรรม

ตอนที่ 4

รักในการมาปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้า
โดยการคงไว้ซึ่งความรักของเรที่มีต่อพระองค์
ตามความหมายสำคัญทางภายในของหนังสือบทเพลงไพเราะ

ข้อพระคัมภีร์: พพร.1:2-4; 2:8-9; 3:9-10; 4:12-16; 6:10, 13; 7:11; 8:13-14

I. หัวข้อของหนังสือบทเพลงไพเราะซึ่งเป็นบทกวี คือประวัติศาสตร์แห่งความรักที่อยู่ในการสมรสที่ล้ำเลิศ โดยเปิดเผยถึงประสบการณ์ที่ก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ในการสามัคคีธรรมแห่งความรักระหว่างผู้เชื่อที่เป็นปัจเจกชนกับพระคริสต์เพื่อการเตรียมเจ้าสาวของพระคริสต์ ในทศวรรษสำคัญ: — วว.19:7-9; มธ.25:6-13; วว.3:18-22; ซคย.4:1-6, 11-14; 1ยช.4:19; บพส.110:3; 119:40:

1. ในระยะที่หนึ่งของหนังสือบทเพลงไพเราะ คนรักของพระคริสต์ถูกดึงดูดให้แสวงหาพระองค์เพื่อความอิมมอร์ทาลิตี้ (1:2—2:7); องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการให้ผู้แสวงหาพระองค์มีความสัมพันธ์แบบเฉพาะบุคคล, รักใคร่, เป็นส่วนตัว, และอยู่ฝ่ายวิญญาณกับพระองค์ (1:2, 4); หลักการฝ่ายวิญญาณทุกอย่างล้วนครอบคลุมอยู่ในระยะแรกของชีวิตที่มีชัยชนะของผู้แสวงหาที่อยู่ในหนังสือบทเพลงไพเราะ; บทเรียนทั้งปวงต่อจากนี้ล้วนไม่ใช่บทเรียนใหม่ แต่เป็นบทเรียนเดิมที่ต้องประสบการณ์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น.
2. ในระยะที่สองของหนังสือบทเพลงไพเราะ คนรักของพระคริสต์ถูกเรียกให้หลุดพ้นจากตัวเองผ่านการที่เธอเป็นหนึ่งในกางเขนของพระคริสต์ — 2:8—3:5:
  - (1) บทเพลงไพเราะ 2:8-9 กล่าวถึงพลังชีวิตแห่งการเป็นขึ้น; ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้เปรียบพระคริสต์เหมือนเสียงฆาหรือกวางหนุ่มที่ “กำลังโลดเต้นอยู่บนภูเขา กำลังกระโดดอยู่บนเนินเขา”; ภูเขาและเนินเขาซึ่งถึงความยากลำบากและอุปสรรคแต่ไม่มีอะไรที่สูงหรือใหญ่จนสามารถหยุดยั้งพระคริสต์ผู้เป็นขึ้นได้; เราจำเป็นต้องเสาะหาและรู้จักการสถิตอยู่ที่โลดเต้นอยู่บนภูเขาและกระโดดอยู่บนเนินเขาของพระคริสต์.
  - (2) คนรักของพระคริสต์ตกเข้าสู่การดำเนินในตัวเอง ซึ่งกลายเป็นคนที่แยกตัวออกเหมือนกำแพงที่กั้นเธอจากการสถิตอยู่ของพระคริสต์ (ข้อ 9ข) ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงหนุนใจให้เธอลุกขึ้นและออกมาจากสถานการณ์ที่ทรุดต่ำลงของเธอเพื่อมาอยู่กับพระองค์ (ข้อ 10-13).
  - (3) เราทั้งหลายซึ่งเป็นคนรักของพระคริสต์สามารถถอดแบบการตายของพระองค์ด้วยการเป็นหนึ่งกับกางเขนของพระองค์ได้ (ข้อ 14-15) ก็โดยฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้น ไม่ใช่ด้วยชีวิตธรรมชาติของเรา; ความเที่ยงแท้แห่งการเป็นขึ้นคือพระคริสต์ผู้เป็นพระวิญญาณในฐานะพระวิญญาณที่สำเร็จสุดยอด ผู้ทรงอาศัยอยู่ภายในและผสมกลมกลืนกับวิญญาณที่บังเกิดใหม่ของเรา; เรามีส่วนร่วมและมีประสบการณ์ต่อการเป็นขึ้นของพระคริสต์ได้ในวิญญาณที่ผสมกลมกลืนนี้ ซึ่งทำให้เราเป็นหนึ่งกับกางเขนเพื่อจะถูกช่วยให้หลุดพ้นจากตัวเองและถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นคนใหม่ที่อยู่ในสิ่งทรงสร้างใหม่ของพระเจ้าเพื่อทำให้แผนการบริหารของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริงในการก่อสร้างพระกายอินทรีย์ของพระคริสต์ (รม.8:2, 4, 29; ฆต.6:15; 2กธ.5:17).
3. ในระยะที่สามของหนังสือบทเพลงไพเราะ คนรักของพระคริสต์ถูกเรียกให้ดำเนินชีวิตอยู่ในการเสด็จสู่สวรรค์ในฐานะสิ่งทรงสร้างใหม่ที่อยู่ในการเป็นขึ้น — 3:6—5:1:
  - (1) การดำเนินชีวิตอยู่ในการเสด็จสู่สวรรค์คือการดำเนินชีวิตอยู่ในวิญญาณของเราตลอดเวลา; เมื่อเราดำเนินชีวิตอยู่ในวิญญาณของเรา เราก็เข้าสนิทกับพระคริสต์ผู้เสด็จสู่สวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์ทั้งหลาย — อฟ.2:22; ยนช. 28:12-17; ยช.

1:51; วว.4:1-2; ฮบ.4:12, 16 คำอธิบายน 1.

- (2) เรากลายเป็นภาชนะในการเคลื่อนไหวของพระคริสต์ เป็นยานพาหนะของพระคริสต์ เป็น “ราชรถ” ของพระคริสต์ โดยการทำงานแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระวิญญาณนั้นภายในเรา เพื่อการเคลื่อนไหวของพระคริสต์ที่อยู่ในพระกายและมีเพื่อพระกาย — พพร.3:9-10; เทียบ 2กธ.2:12-17.
  - (3) เราถูกก่อสร้างขึ้นใหม่ด้วยตรีเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อจะมีสภาพมนุษย์ที่เป็นขึ้นและเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูเป็นโครงสร้างภายนอกของเรา และมีความรักซึ่งเรามีต่อพระคริสต์เป็นการตกแต่งทางภายในของเรา — พพร.3:9-10.
  - (4) คนรักของพระคริสต์สูงงอมในความอุดมสมบูรณ์แห่งชีวิตของพระคริสต์ จนเธอสามารถกลายเป็นอุทยานสำหรับพระคริสต์ให้พระองค์ได้รับสุขเป็นการส่วนพระองค์ (4:12-15) โดยการที่เธอดำเนินชีวิตอยู่ในการเสด็จสู่สวรรค์ของพระคริสต์ในฐานะสิ่งทรงสร้างใหม่ที่อยู่ในการเป็นขึ้น; เธอพร้อมที่จะส่งกลิ่นหอมของพระคริสต์ออกมาในทุกสภาวะแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อม (ข้อ 16).
4. ในระยะที่สี่ของหนังสือบทเพลงไพเราะ คนรักของพระคริสต์ถูกเรียกอย่างเข้มแข็งยิ่งขึ้นให้ดำเนินชีวิตอยู่ในม่านผ่านทางชนหลังการเป็นขึ้น — 5:2—6:13:
- (1) คนรักของพระคริสต์ถูกเปลี่ยนแปลงเป็นดวงดาวที่อยู่ฝ่ายสวรรค์โดยการดำเนินชีวิตอยู่ในม่าน; เธอมองไปที่ดั่งอูร์โนทัย, เรืองดงามดั่งดวงจันทร์, เธอกระจ่างจ้าดั่งดวงตะวัน — ข้อ 10.
  - (2) เมื่อชีวิตของพระคริสต์เติบโตจนสูงงอม คนรักของพระคริสต์ก็กลายเป็นซูลามิท (ชื่อ “ซอลโม” ที่เป็นเพศหญิง) เป็นเครื่องหมายเลื่องชื่อเธอกลายเป็นเหมือนกับพระองค์ในด้านชีวิต, นิสัย, การสำแดง, และการใช้งาน (แต่ไม่มีส่วนในฐานะนครความเป็นพระเจ้า) ในฐานะผลิตภัณฑ์ถอดแบบและสำเนาของพระคริสต์เพื่อจะคู่ควรกับพระองค์ในการสมรส — พพร.6:13; 2กธ.3:18.
5. ในระยะที่ห้าของหนังสือบทเพลงไพเราะ คนรักของพระคริสต์มีส่วนร่วมในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า — 7:1-13:
- (1) ใน พพร.7:11 แสดงให้เห็นว่าคนรักของพระคริสต์ต้องการที่จะร่วมกับที่รักของเธอในการทำให้การทำงานที่มีเพื่อทั้งโลก (ทุ่งนา) สำเร็จลุล่วงโดยการค้ำแรงจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง (พักอยู่ตามหมู่บ้าน); กรณีนี้บ่งชี้ว่าในการทำให้การทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จลุล่วงนั้น เธอไม่แตกก็แตกเหล่า แต่ให้การทำงานนั้นยังคงเปิดกว้าง เพื่อให้ผู้อื่นสามารถมาค้ำแรงที่นั่นและเธอก็สามารถไปค้ำแรงที่อื่นได้; นี่คือการรักษาไว้ซึ่งการทำงานเดียวในพระกายเดียว.
  - (2) การมีส่วนร่วมในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการทำงานร่วมกับพระองค์ (2กธ.6:1ก); ในการทำงานร่วมกับพระองค์นั้น เราจำเป็นต้องมีความสุขอมในชีวิต, เราจำเป็นต้องเป็นหนึ่งในองค์พระผู้เป็นเจ้า, และการทำงานของเรจะต้องมีเพื่อพระกายของพระองค์ (กช.1:28-29; 1กธ.12:12-27).
  - (3) ซูลามิททำการงานในฐานะคูครองของซอลโมเพื่อจะดูแลสวนองุ่นทุกแปลง (พพร.8:11) ซึ่งก็คือคริสตจักรทั้งหลายพร้อมด้วยผู้เชื่อทั้งปวงที่อยู่ทั่วโลก; เราต้องมีการงานที่มีเพื่อทั้งโลก; นี่คือนี่ที่เปาโลกระทำในการก่อตั้ง คริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลาย จากนั้นก็ทำงานเพื่อนำคริสตจักรเหล่านี้เข้าสู่การปรากฏเป็นจริงแห่งพระกายของพระคริสต์อย่างครบบริบูรณ์ (รม.16:1-24).
6. ในระยะที่หกของหนังสือบทเพลงไพเราะ คนรักของพระคริสต์หวังที่จะถูกรับขึ้นไป (8:1-14); เธอขึ้นมาจากปากันดาร์ (ขอบเขตฝ่ายโลก) โดยการ “อิงแอบมากับที่รักของเธอ” (ข้อ 5):
- (1) “อิงแอบมากับที่รักของเธอ” เปิดเผยเป็นนัยว่า เบ้ากระดูกสะโพกของเธอถูกแต่ต้องเหมือนกับยาโคบ และกำลังตามธรรมชาติของเธอถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าจัดการ — ยนช.32:24-25.
  - (2) “อิงแอบมากับที่รักของเธอ” ยังเปิดเผยเป็นนัยว่า เธอคล้ายกับจะพบว่าตัวเองถูกกดดันเกินกว่าที่จะทนได้ และเหตุการณ์นี้จะดำเนินต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุดการเดินทางในปากันดาร์ — เทียบ 2กธ.1:8-9; 12:9-10; 13:3-4.
  - (3) เธอขอให้ที่รักของเธอวางเธอไว้ดูจตุราประทับบนพระทัยแห่งรักของพระองค์ และดูจตุราประทับบนแขนแห่งกำลังของพระองค์; ณ จุดนี้ เธอสำนึกถึงความไร้กำลังและความไร้ที่พึ่งของเธอ และเธอตระหนักว่าทุกสิ่งล้วนขึ้นอยู่กับความรัก

และฤทธิ์เดชในการคุ้มครองของพระเจ้า — พพร.8:6-7.

- (4) คนรักของพระคริสต์ได้วิงวอนต่อพระองค์ผู้สถิตอยู่ในผู้เชื่อทั้งหลายซึ่งเป็นสวนของพระองค์ เพื่อให้เขาได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์; กรณีนี้บ่งชี้ว่า ในการทำงานที่เรากระทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นที่รักของเรา เราจะต้องคงไว้ซึ่งการสามัคคีธรรมกับพระองค์โดยต้องคอยสดับฟังพระองค์อยู่ตลอดเวลา — ข้อ 13.

II. ในฐานะบทสรุปของหนังสือแห่งบทกวีเล่มนี้ คนรักของพระคริสต์ได้อธิษฐานขอให้ที่รักของเธอรีบกลับมาในฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นของพระองค์ (เลียงผาและกวางหนุ่ม) เพื่อจะก่อตั้งอาณาจักรที่หวานชื่นและงดงามของพระองค์ (ภูเขาเครื่องหอม) ซึ่งจะเต็มเต็มทั่วแผ่นดินโลก — พพร.8:14; วว.11:15; ดนอ.2:35:

1. คำอธิษฐานเช่นนี้บรรยายถึงการเข้าสนิทและการสามัคคีธรรมระหว่างพระคริสต์ผู้เป็นเจ้าของกับคนรักของพระองค์ซึ่งเป็นเจ้าสาวในความรักยามสมรสของพวกเขา; กรณีนี้ก็เหมือนกับที่คำอธิษฐาน (ซึ่งเป็นบทสรุปของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม) ของโยฮันผู้เป็นคนรักของพระคริสต์ ได้เปิดเผยถึงแผนการบริหารที่นิรันดร์ ของพระเจ้าซึ่งเกี่ยวกับพระคริสต์และคริสตจักรในความรักอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ — วว.22:20.
2. “เมื่อพระองค์เสด็จมา ความเชื่อก็จะกลายเป็นความจริง และคำสรรเสริญก็จะแทนที่คำอธิษฐาน. ความรักก็จะบรรลู่ถึงจุดที่ครบสมบูรณ์โดยปราศจากเงามืดใดๆ และเราจะปรนนิบัติอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ในสภาพที่ปราศจากความบาปอย่างสิ้นเชิง นี่ช่างเป็นวันที่ดีเลิศยิ่งนัก! โอ องค์พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเร็วพลัน!” — วอทซ์แมน นี, CWWN, vol. 23, “The Song of Songs,” p. 126.